Mizah

Demokratların Meclisten çekileceği rivayetleri karşısında:

— Yanlış anlaşıldı galiba, biz arkaya doğru çekilmek istedik!

FIKRALAR

Tercih

Kadın gazinoya telâşla girdi. Randevusuna geç kalmıştı. Her tarafa baktı: Kendisini bekliyen adam yoktu.

Garsona sordu:

— Acaba burada esmer bir bey...

Garson hemen onun lâkırdısını kesti:

— Evet, hanımefendi: Esmer bir bey sizi bekledi.

— Beni beklediğini nereden biliyorsunuz?

Garson güldü:

— Sonra sizden daha güzel bir hanımla çıkıp gitti de, ondan anladım, efendim.

Akıl akıldan...

Profesör Salih Murad, genç bir kadın ahbabiyle konuşuyor, ona kâinat hakkında uzun uzadıya izahat veriyor, durmadan konuşuyordu. Bir aralık sözü yıldızlardan açtı:

— Hanımefendi, dedi. Şu yıldızları görüyor musunuz? Yalnız bunları adamakıllı tetkik etmek için bir kaç insanın ömrü kâfi gelmez. İçlerinde öyleleri vardır ki: Başka yıldızlara güneşlik; gene içlerinde öyleleri vardır ki: başka yıldızlara aylık ve gene içlerinde öyleleri vardır ki: ışıkları dünyamıza gelinciye kadar milyonlarca sene geçer..

Kadın dudak büktü:

— Evet amma, dedi. Unutmayınız ki: yıldızlar, yalnız geceleri parlar. Eğer gündüzleri de parlasaydılar, ışıkları dünyamıza daha çabuk gelirdi.

Doğru...

Ayukat Sedat Pek'in henüz milletevkili olmadığı günlerdeydi. Mahkemeden dışarı çıktıktan sonra karşı tarafın avukatiyle münakaşa ediyor, onun müdafaasını doğru ve yerinde bulmuyordu:

— Söylediklerinde, yeni hiç bir şey yok, diyordu. Bunların hepsi eski fikirlerdir. Sözlerinin hepsini bir kitaptan almışsın.

Karşı tarafın avukatı onu tasdik etti:

— Doğru, dedi. İtiraf ediyorum. Söylediğim bütün sözler lûgat kitabında yazılıdır.

Söz dinleyen cinsinden

İş aramakta olan bir delikanlı, tüccarın yazıhanesine girdi:

— Geçen seferki emrinizi yerine getirmiştim, efendim. Yeni bir emriniz var mı?

— Geçen sefer size ne söylemiştim?

— «Defol dışarı!» demiştiniz, efendim.

Kolayı var!

Yetişmiş, gelinlik bir kızdı. Fakat arsızlığı bırakmamıştı. Bir gün babasının yakasına yapıştı:

— Bana bir lira versene, baba! dedi.

Babası kaşlarını çattı:

— Bir lira mı istiyorsun? dedi. Bak, artık büyüdün, koskoca kız oldun. Bir lira istemiye utanmıyor musun?

Kız hemen cevap verdi:

— Öyleyse beş lira ver, baba!

Köşk

Arkadaşımız Doğan Nadi, bu sene yazlığa gitmek istedi, Tarabyada bir ev aramağa kalktı. Geçen pazar günü, bir kaç arkadaşını da yanına aldı, bir tellâlın delâletiyle Tarabyada bulunan köşkü görmeğe gitti.

Ev sahibi, odaları bir bir gösteriyor, köşkünü meth ede ede bitiremiyordu:

— Burunun havası, diyordu. Vereceğiniz hava parasına nisbetle çok daha üstündür. Suyu, su götürmiyecek kadar güzeldir. İnan olsun geçen sene dört bin liraya kiraya verdim.

Doğan Nadi, ev sahibinin yüzüne hayretle baktı, sordu:

— Peki, köşkün ahırı var mı?

Ev sahibi kekeledi:

— Ahırı mı? Ne yapacaksınız ahırı?

— Bana lâzım değil, dedi. Çünkü köşkünüzü tutacak değilim, Yalnız, geçen sene, bu köşkü bu paraya tutan adamın yattığı yeri görmek istedim de!

Olabilir

Bedri Rahmi Eyüboğlunun açtığı resim sergisindeydi. Necip Fazılla Leopold Levi de sergiye gelmişler, her tablo önünde uzun uzun durarak fikir yürütüyorlardı. Bir aralık, Leopold Levi, son günlerde ölen birinden söz açtı:

— Bir türlü anlamıyorum, dedi. Duvarları tablolarla dolu olduğu halde açlıktan nasıl ölebilir? Doğrusu, buna inanmakta mazurum.

Necip Fazıl kaşını, gözünü ve burnunu oynattı:

— Neden inanmıyacaksın, dedi. Belki ressamdır ve duvarlardaki tablolar da kendi eserleridir.

Doğrusu lâzım değil

Avukata geldi. Başından geçen hâdiseyi anlattı ve ondan bir fikir istedi.

Avukat:

— Vallahi, doğrusunu isterseniz, diye başlayınca, adam onun sözünü kesti:

— Hayır, doğrusunu istemiyorum, mahkemede yapacağımız müdafaayı istiyorum.

Yadigâr

Kuyumcu dükkânına yüzü maskeli bir hırsız girmiş, tabancayı dükkân sahibinin alnına dayamıştı. Dükkâncının her tarafı sapır sapır titriyor, kekeliyordu:

— Aman! Canıma dokunma da ne istersen al...

Maskeli hırsız, etrafta ne kadar elmas yüzük, pırlanta iğne varsa hepsini cebine doldurdu. Tam kapıdan çıkacağı sırada, cam dolapta altın bir bilezik gördü, onu da aldı, korkudan titriyen kuyumcuya uzattı, emri bastı:

— Bunun iç tarafına şunları yaz: Ahmetten sevgilisi Nuriyeye yadigâr. Sene 1947.

Acemilik

Eski bir ahbabına gitti:

— Kardeşim, dedi. Senden büyük bir ricam var: Malûm a, bizim oğlan geldi, yetişti. On yedisine bastı. Henüz pek toy. Çapkınlık, mapkınlık nedir bilmiyor. Korkuyorum, kötü bir arkadaşa tesadüf ederse, başı olmadık dertlere girecek. Bunun için...

Sustu, yutkundu, tekrar söze başladı:

— Bunun için, çocuğu, bu kabil yerlere götürmek, yüzünü gözünü biraz açmak istiyorum. Fakat... Ne de olsa, ben babasıyım. Birbirimizden utanırız. Fakat, sözde haberim yokmuş gibi, bunu sen yapabilirsin. Şöyle bir akşam, masrafı bana ait olmak üzere.. Ha?.

Arkadaşı kabul etti. İki akşam sonra genç çocuğu yanına aldı. Bir gazinoda iki bira içtiler. Çocuğa:

— Haydi, dedi. Seninle bir randevu evine gidelim de, çapkınlık edelim!

Sokağa çıktılar, hayli yürüdüler, büyük bir binanın önünde durdular. Tam kapıyı çalacağı sırada, çocuk elini tuttu:

— Amca, dedi. Bu evde güzel kadınlar yok. Karşıki ev daha iyi!...

Hem suçlu...

İki delikanlı konuşuyordu:

— Bugünkü kızlarda ahlâk namına bir şey kalmamış, birader.

Öteki merakla sordu:

— Neden?

— Neden olacak! Gazeteye evlenme ilânı verdim, kim cevap verdi, biliyor musun? Nişanlım!

Gününe göre

Hanım hizmetçisini paylıyordu:

— Geçen hafta kasabın çırağı ile aşna fişna ediyordun, bu hafta manavın çırağına döndün! Nedir senin bu halin kız?

Hizmetçi boynunu büktü:

— Ne yapayım, hanımefendi! Şimdi et ucuzladı, meyva pahalılandı da ondan.

SAYI: 42 CİLT: 2 Fiatı 15 kuruştur 25 NİSAN 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

Ne bekliyorduk, Ne çıktı?

Vaktiyle bir adamı idama mahkûm etmişler. Mahkûm olduğu memlekette ölüm cezaları, kazığa geçirilmek suretiyle yerine getirilirmiş. Büyücek bir meydanlığa otuz kazık dikilir, bunlardan birini seçmek hakkı mahkûma bırakılırmış.

İdam olunacağı gün, mahkûm bu meydanlığa getirilmiş. Adamcağız, birine bakmış beğenmemiş; ikinci, üçüncü, dördüncü, sırasiyle kazıkları dolaşmağa ve muayene etmeğe başlamış. Hâkim içerlemiş:

— Ulan, demiş. Ne dolaşıp duruyorsun? Seçsene birini!

Mahkûm boynunu bükmüş:

— Aman efendim, demiş. Müsaade buyurunuz da dolaşayım. Buna kazıktan kazığa ömür derler!

Tatlı hayaller kurarak beklediğimiz sulh devri, bize harp günlerini aratacak bir hale geldi.

Eskiyen elbiselerimizi yenilemek, adamakıllı doymıyan midemizi tıka basa doldurmak, bir az: «Oh!» diyebilmek için kurşun seslerinin durmasını, top gürültülerinin susmasını, ucuzluk ve refah devresinin gelmesini bekliyorduk. Halbuki: İş aksine oldu. «Para ayarlamak!» dendi, mubareğin yüzünü büsbütün göremez olduk. O kadar ki: Elbiselerimizdeki ceplerimizi bile nerdeyse fuzulî bulacağız!

Yiyecek, içecek, giyecek fiyatlarına bakıyorsunuz: Yanına sokulmak kabil değil. Kömür bile ateş pahasına.

Sokaklarda boşu boşuna dolaşıyor, vitrin seyretmekle ömür geçiriyoruz.

Ne bekliyorduk, ne çıktı... Vallahi, kazıktan kazığa ömür diye, işte buna derler!

Mizahçı

Nasreddin Hoca Akşehir Gölüne Yoğurt Mayası atıyor:

— Ya bir tutsaydı?!...

Medeniyetten Çektiğimiz

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

o

Amerikalılar mı, yoksa İngilizler mi istedikleri zaman yağmur yağdırmağa muvaffak olmuşlar. Doğrusu, ben kendi payıma, bu haberi okur okumaz üzüldüm; ruhumu gam, kasavet bürüdü. Nedir şu medeniyetin elinden çektiğimiz ve nedir, biz zavallıların çilesi? Onlar, yeni bir şey icat ediyorlar, belâsını, kahrını, azabını, ıstırabını bizim zavallı omuzlarımız yükleniyor!

Onlar, asfaltı buldular, yollarını bu madde ile yaptılar ve başladılar üzerinden tıkır tıkır gitmeğe. Tabiî, biz durur muyuz? Hemen komisyonlar kurduk, tetkik seyahatine adamlar gönderdik, harcırahlar verdik, âlimlerimiz kalemlere sarıldı:

— Bir medenî memleketin yolları ancak asfalt olabilir!

Diye kıyametler kopardık. Neticede ana yollar asfaltla sıvandı.

— Fena mı?

Diyeceksiniz. Fena değil ama, gel de yaz günleri üzerinde yürü. O, cıvık cıvık maddeye iskarpinleriniz bir defa bastı mı, en aşağı ökseye tutulmuş kuşa benziyorsunuz. Haddin varsa bir adım at!

Telefonu icat ettiler; bizde bir telâş.

— Aman, bu medenî vasıtadan mahrum kalmıyalım!

Diye sızım sızım sızıldadık. Hükûmet daireleri derhal faaliyete geçtiler; direkler dikildi, teller gerildi, abonelere makineler dağıtıldı.

Şimdi kabilse bu medenî vasıtadan istifade et ve imkânı varsa istediğin kimseyle konuş. Ahizeyi eline alıp saatlerce bekliyorsun da, «çevir» düdüğünü bir türlü duyamıyor; sinirlerin bozuluyor, deli divaneye dönüyor, cinnet alâmetleri gösteriyor, önüne gelenin gırtlağına sarılacak gibi oluyorsun.

Radyoyu icat ettiler.

— Aman onlardan geriye kalmıyalım!

Dedik. İstasyonlar yaptık, kanunlar çıkardık, vergiler aldık, mütehassıslar bulduk.

Haydi bakalım; düğmeyi çevir de, ağız tadiyle bir Ankara radyosunu dinle. Bir patırdı, bir gürültü, keenne kazancılar çarşısında bir eve taşınmış gibi oluyorsun.

— Ayol, bu ne?

Diye sordun mu, cevap hazır:

— Parazit!

Arkasından bir sürü esbabı mucibe. Hoş bu parazit de olmasa, radyo, gene dinlenecek gibi değil ki... O hazırlanan programdaki zevk topallığı, insanı ifrit ediyor.

Tam yemek saati. Çoluk, çocuk sofraya oturuyorsunuz. Şöyle, neşeli, müzikli bir yemek yiyelim, diyorsunuz. Değil mi ya, evinizde radyo da var. Düğmeyi çeviriyorsunuz. Hafazanallah! Şivesi bozuk, kerih bir ses başlıyor kafa ütülemeğe:

— Terleyen veya kokan ayak barnağının arasındaki nasır...

Veya:

— Cerahat toplamış barsaklardaki solucanlar...

Öğürmemek, kusmamak için burnunuzla beraber kulaklarınızı da tıkıyor, iğrene iğrene radyo düğmesini tutuyor, çeviriyor, kapatıyor, kurtuluyorsunuz. Oh, dünya varmış!

Frijider icat ettiler: Bizde bir heves, bir heves. Zenginimiz, fakirimiz taksitle, maksitle birer tane edindik.

— Oh, diyorduk. Şu medeniyet, ne mükemmel şey.

Suyumuzu soğutuyor, yemişimizi soğutuyor, dondurma yapıyor, için için ecdadımıza acıyorduk:

— Zavallılar, diyorduk. Sıcak yaz günlerinde bir damla kar bulabilmek için Keşiş dağlarına tırmanırlar, kar kuyuları kazarlarmış. Ya, biz...

Fakat, ay sonunda elektrik faturası gelir gelmez, hepimizi bir ispazmoz tutmuş, iştihamız kursağımızda kalmış, şaşkına dönmüştük. Verilir gibi değil. Meğer, bu kabil icatların, elektrik kilovatı ucuz memleketlerde borusu ötermiş. Biz, nereden bilelim! O günden beri, evlerimizdeki frijiderler, tel dolaplık vazifesi görmeğe başladı ve biz ecdadımız kadar bile olamadığımız için, yaz günleri sıcaktan bunalmamak çaresini elde edemedik. Ne Keşişten kar getirebildik, ne de kar kuyuları kazabildik.

— El, âlem yapıyor, bizim neyimiz eksik?.

Dedik, şeker fabrikası kurduk: Aman Allah! Şekerin kilosunu beş yüz kuruşa çıkardık.

Kumaş fabrikası yaptık: Fiyat yüksekliği yüzünden neredeyse Hazreti Adem devrine döneceğiz!.

Hülâsa, Avrupalıdan, Amerikalıdan ne görüp aldıysak başımıza belâ kesildi, bize kan kusturdu.

İster misiniz: Şimdi yağmur yağdırma istasyonları kuralım da, başımıza yeni dertler, gaileler açalım!.

Mevsiminde mis gibi yağmurlar yağar, şu memleketin alâ külli hal geçinmesini temin edecek hububat ve saire yetişirken, bu tabiî sistemi bozalım da, sonra bir damla yağmur yağdıramıyalım, kuraklıktan kırılalım, şu güzelim memleketi Sahrayı Kebire çevirelim!

Olur mu? olur. Terkosu görmüyor musunuz? Koca göl burnumuzun dibinde dururken, su yolları ve saire bütün tesisat mevcutken evlerimizdeki musluklarda günün kaç saatinde su bulabiliyoruz?

Doğrusu, bu haber karşısında istikbalimizi görür gibi oluyor, korkudan tiril tiril titriyor:

— İnşallah, diyorum. Yanlıştır. İnşallah bu haberi tekzip ederler!

(Hasan Oğlan) Enstitüsü Önündeki Güreşte:

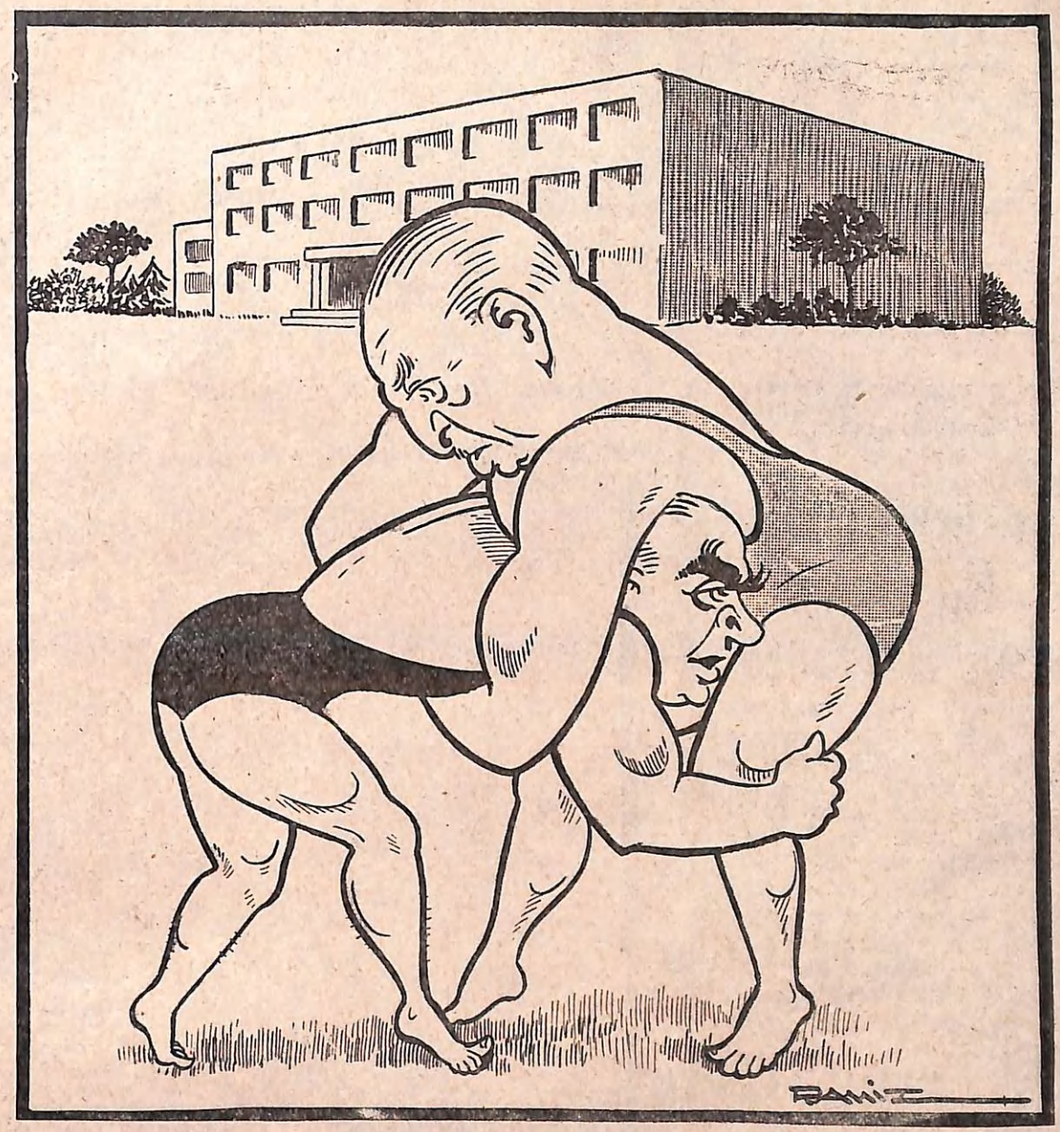

— Bakalım bu sefer kim kime mevlud okuyacak?!...

Demedim mi?

— *Yûnus Emre ile beraber* —

Demokrasi ateş gömlek, Giyemezsin demedim mi?
Giyince de çıkarayım Diyemezsin demedim di?

★

Varken sütlâç, mahallebi, Ne koz kırarsın, çelebi?
Hürriyet demir leblebi, Yiyemezsin demedim mi?

★

Kırkı aşar kırdığın koz, Bu kozdur, değil kokoroz;
Dişlerin çekmeden cimcoz Soyamazsın demedim mi?

★

Ey ateş gömleği giyen, Demir leblebiyi yiyen,
Kozları tükettim diyen, Doyamazsın demedim mi?

★

Söz verdin, amma neye Bakıyorsun bahaneye;
Kolay kolay zamaneye Uyamazsın demedim mi?

★

Sen ayrısın, halk da ayrı; Bu işin kaldı mı hayrı?
Onların sesini gayrı Duyamazsın demedim mi?.

★

Bir kere vermişsin karar Nâdim olmak neye yarar?
Görsen de bu işten zarar Cayamazsın demedim mi?

★

Verilen söze inandık, İnandık da ne kazandık?
Tamtakır olsa da sandık, Sayamazsın demedim mi?..

★

Uzakta durup ahali İbretle seyretti hali;
Mümkün yerine muhali Koyamazsın demedim mi?.

★

Deli Ozan! Tevekkeli Dememişler sana deli;
Buzun üstüne heykeli Oyamazsın demedim mi?.

Deli Ozan

Moskova Konferansı bitti:

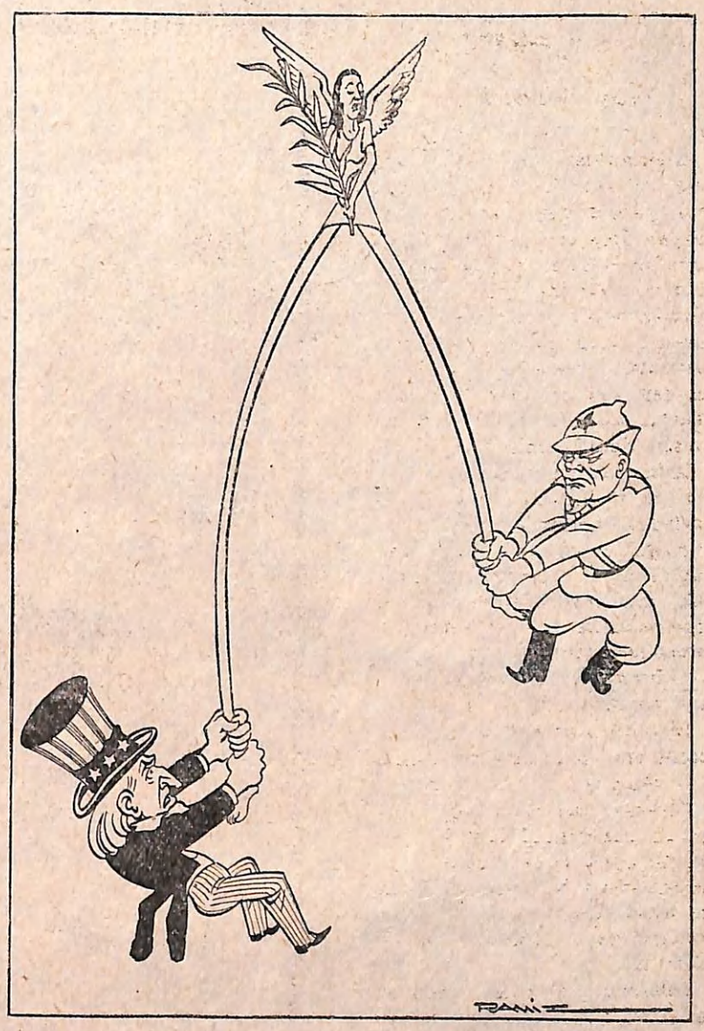

— Bu lâdeste de kimse kimseyi aldatamadı!

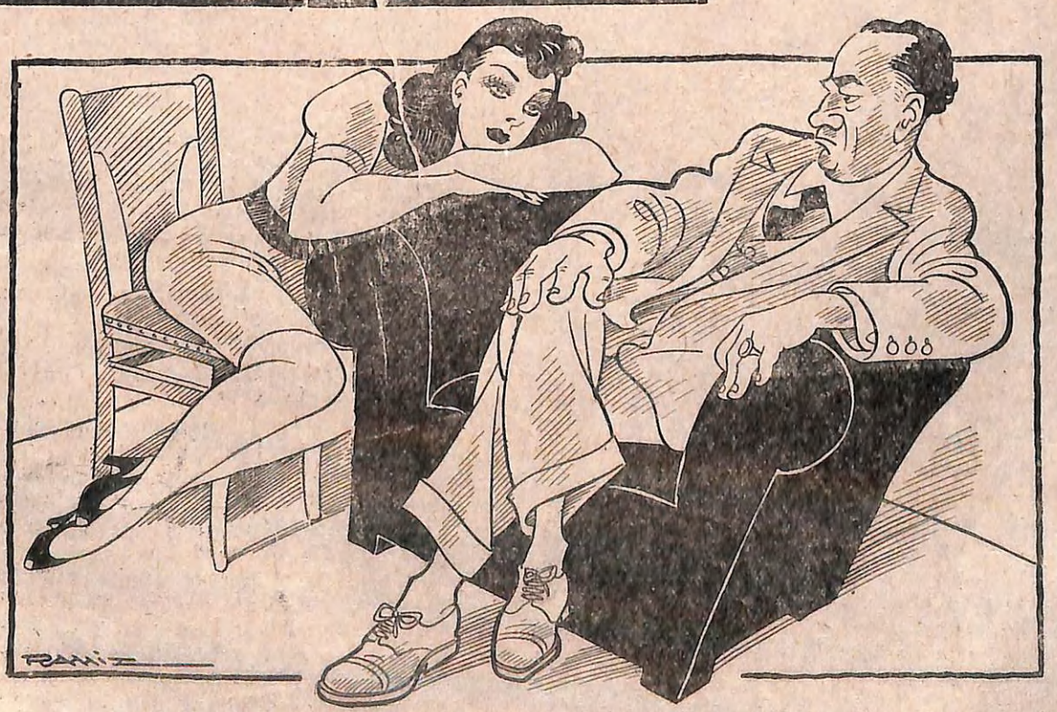

— Elâlem tetkik seyahatı için Avrupalara, Amerikalara gidiyor, bir köşk tut da, biz de tetkikata Adalara gidelim!

Görebilene aşk olsun

Çamursuz bir sokak;
Boyasız bir kadın;
Tıpası kolayca çıkan bir İnhisar şişesi;
Nohutsuz kahve;
Kavgasız meyhane;
Satılabilen bir parti gazetesi;
Fakir evlerinde bir dirhem et;
Kaçmayan kadın çorabı;
Otomobilini son süratle sürmeyen bir şoför;
Temiz bir ahçı, köfteci dükkânı;
Namuslu tüccarın kasasında para;
İstanbulda doğup, büyüyüp para cüzdanını yankesiciye kaptırmamış bir piri fâni;
Fransızca konuşmıyan bir Musevi;
«Bay bay, hello!» suz bir sokak;
Son kanun çıktıktan sonra, yürek helecanı geçirmeden evinde oturabilen bir kiracı;
Hamiyetli bir vurguncu;
Radyodaki «Mizah» saatini dinleyip, tebessüm edebilen bir insan;
«Hakem» lerden yaka silkmiyen bir sporcu;

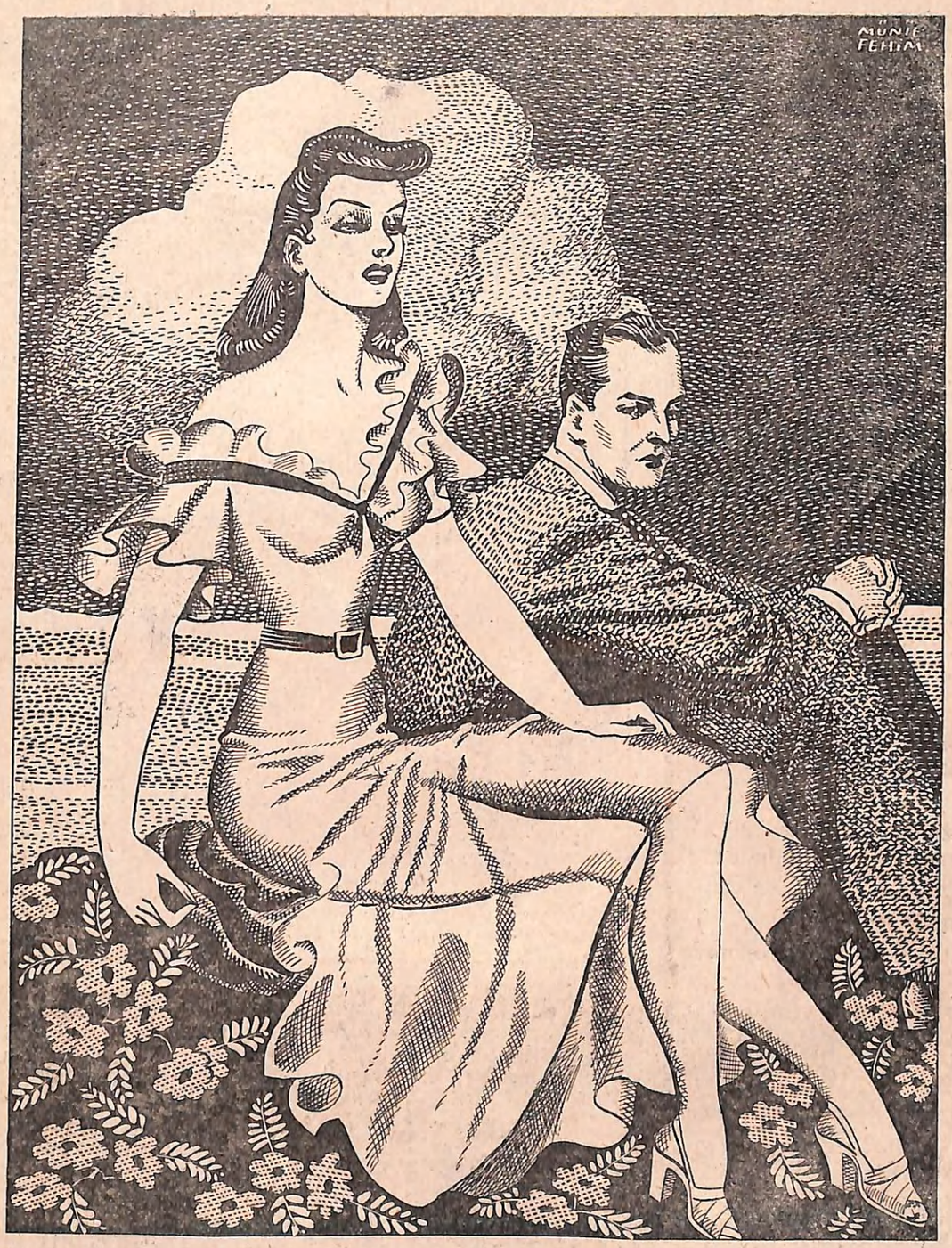

— *Sevgilim, gel, bize gidelim de sabaha kadar birbirimize kuşlar gibi aşkın nağmelerini terennüm edelim...*

— *Nafile, kafese gireceklerden değilim!*

— Con Topuzism —

Yazan: PALAZ

Siz bizim Con Topuz'u tanıyamazsınız. Hakikî ismi Ali Budak'tır amma, babasının büyük annesi müphem bir şekilde İngiliz olduğundan dolayı Con kendisinin kıpkırmızı yüzü ve yusyuvarlak vücudünden dolayı da Topuz demişlerdi. Her halde çok hoşuna gitmiş olacak ki Ali Budak asıl ismini bırakmış, mektepte iken takılan bu Con Topuz'u bütün hayatı için benimsemişti. Siyasetle falan pek uğraştığını hatırlamıyorum. Fakat memlekete, Allaha şükür, demokrasi gelince onun da hevesi kabarmış olacak ki bir sabah artık şu siyasî hayata atılmanın sırası geldi, diye düşündü. Nasıl atılsın? Gazetelere yazı yazmak, mebusluğa namzetliğini koymak falan uzun işler.

Con Topuz, kısa yoldan, bir parti kurmaya karar verdi. Nasıl yapmalı? Ötekinin berikinin fikrini sordu. Uzaktan yakından tanıdıklarına baş vurdu. Bir program hazırlamıya kalktı. Fakat bir türlü tutturamadı. Karşısına daima engel üstüne engel çıkıyordu. Nihayet babasının eski bir dostundan kabul edilmesi için iltimas kartı alarak Ankaraya düştü. Doğruca, o zaman hem yardımcısız Başbakan hem de Halk Partisi genel başkan vekili olan Şükrü Saraçoğlunu ziyarete gitti.

Şükrü Saracoğlu malûm ve müsellem sevimliliği ve babacanlılığı ile bizim Con Topuz'u çok bekletmedi.

— Söyle bakalım delikanlı, derdin ne?

— Dert değil efendim. Sayenizde memleket demokrasiye kavuştu. Bendeniz de bir parti kurup vatana ve millete faydalı olmak istiyorum.

— Alâ. Mükemmel. İsmi ne olacak senin partinin?

— Kendi ismimi koyacağım: Con Topuz partisi. Ve memlekette bir Con Topuzizm cereyanı yaratacağım.

— Pek güzel olur. Hemen başla faaliyete.

— Fakat bazı müşküller var da...

— Ne gibi?

— Programı hazırlarken partiye bazı esas umdeler mal etmek istedim. Dedim ki bir defa lâiklik...

— Yoooo.. O bizimkinde var.

— Evet efendim. Ondan vazgeçtim, bâri, dedim, devletçiliği...

— Yoooo.. Bizimkinde o da var..

— Evet efendim. Onu da bıraktım. Milliyetçiliği..

— Yoooo.. Yağma yok. O da bizde

— Evet efendim. Ben de öyle düşündüm. Onun üzerine inkılâpçı bir parti...

— Nasıl olur? Bizim umdeler arasında o da var.

— Evet efendim. Onu da bir köşeye attım. Tuttum halkçılığı...

— Ne yapıyorsun delikanlı? Bizim programın esası o.

— Evet efendim. Baktım çare yok, bâri dedim Cumhuriyetin müdafaası..

— Hayır.. Ne münasebet? Cumhuriyetçi biziz..

— Evet efendim. Onu da biliyorum. Ben de çaresiz kaldım da size baş vuruyorum.

— Ben ne yapayım? Sen başka bir şeyler bul.

— Beyefendi affedersiniz, benim aklıma bir hal sureti geliyor, şöyle ki sizin partinin bunca senelik mazisi var. Güçlüsünüz, kuvvetlisiniz. İktidar elinizde. Hiç bir şeye ihtiyacınız yok. Şu sizin altı oktan ikisini bana verseniz de ben de partimi kursam. Siz nasıl olsa dört tanesiyle rahat rahat idare edersiniz.

— Alay mı ediyorsun be adam?

— Estağfurullah. Vallahi değil. Mecbur olduk da. Çünkü yer yüzünün mümkün ve muhtemel bütün umdeleri sizin partinin inhisarında gibi bir şey..

Saracoğlunun canı sıkılmıştı. Elindeki ahbap kartını bir kaç defa evirdi, çevirdi. Sonra zile bastı. Gelen hademeye Con Topuz'u işaret etti. Saracoğlu odasından adam çıkaracağı zaman daima böyle yapardı. Con Topuz da bu hakaret karşısında fena sıkıldı. Hademenin önü sıra kapıya doğru giderken ansızın geri döndü:

— Merak etmeyin beyefendi, dedi, merak etmeyin! Ben parti kurmaktan vazgeçtim. Zaten, öyle zannediyorum ki, memleketimizde kurulsa kurulsa ancak bir parti daha kurulabilir!.

— O da nedir?

— «Yandım Allah» partisi..

Ve çıktı gitti.

Arife tarif ne hacet!

Tanıdık — İyi tanıdığımız için borç istiyemiyeceğimiz, fakat iyi tanımadığımız için borç kaptırabileceğimiz kimse.

Filozof — Fena bir kadına düşüp dünyayı kara gören veya kendini tevekküle veren adam.

Mektup — İnsanın eşi tarafından verildiği takdirde postaya atılmaması caiz olan, fakat dostu tarafından geldiği zaman muhakkak yakılması icap eden nesne.

Siyaset — Dünyada ihtilâf aramak, her yerde ihtilâf bulmak, buna yanlış teşhis koyup tedavisi için yanlış ilâç tatbik etmek sanatı.

Ev sahibi — Misafirlerinin, evlerinde olmalarını temenni ettiği halde, onları kendi evlerindeymiş gibi gösteren kimse.

— Yeni Yemekler —

Oturtma — Kenan Öner'in icat ettiği bir nevi tatlıdır.

Vezir parmağı — 7 Eylûl Kararlarından sonra fakir, fukaranın evinden eksik olmıyan bir yahnidir. Yalnız pişirilirken dikkat etmeli, tereyağı yerine kavram yağı kullanmalıdır.

Terbiyeli paça tiridi — Yeniden İstanbul milletvekilliğine seçilen emekli General Refet Belen'in tarifi veçhile pişirilecek olursa, gıdaî kuvvetinden başka, bir sürü dertlere de devadır.

Papara — Cemal Hüsnü, Romada büyük elçi iken, tesadüfen bu yemeği öğrenmiş ve o günden beri sofrasından eksik etmemiştir.

Kaçamak — Eski Millî Eğitim Bakanı Hasan Âli Yücel tarafından bulunmuştur. Günün her saatinde yenebilir.

Balkabağı dolması — (Ulus) başmuharriri Falih Rıfkı Atay'ın bayıldığı bir yemektir. Ekşimiş bozayla içilirse, insanın zihnini açar.

Köse pilâvı — Profesör Yavuz Abadan tarafından icat edilmiş, taamı ağır bir yemektir. Geç evlenmiş kimselerin yemesi doğru değildir.

Yalancı keşkek — (Son Telgraf) gazetesi sahibi Ethem İzzet Benicenin muharrirlerine tavsiye ettiği eski bir yemektir. Alafrangası yapılamaz.

Medfune — Tek parti günlerinde millet vekili olamamış kimselerin yemesi tavsiye olunur. İnsana inşirah verdiği gibi, ağızda tatlı bir koku da bırakır.

Kulak çorbası — Eski vali Muhittin Üstündağ tarafından icat edilmiştir. Rivayete göre, insanın başını dinç tutmasına faydası varmış.

Kök ezmesi — Demokrat Parti başkanı Celâl Bayar, eski Halk Partili arkadaşlarına ziyafet verdiği zaman, masada bu yemek daima bulunur.

Kırmızı yahni — Tevfik Rüştü Aras, Zekeriya ve Sabiha Serteller, Mehmet Ali Aybar, Sabahattin Âli bir araya gelip yemek yemeğe başlarsa, sofraya ilk gelen yemek budur.

Muhzir kebabı — Reşit Mercan ve Haşmet Orbay'ın Boluda pişirttikleri bir yemektir. Bilhassa kalbi kuvvetlendirir.

Göğüs eti sarması — Yirmi ile yirmi beş yaş arasındaki delikanlılara tavsiye edilir, lezzetli bir yemektir.

— Geçen gün seni bir genci kucaklarken görmüşler..

— Tabii, o gün 23 Nisan Bayramı idi, çocukçağızı bağrıma basıyordum..

Gelecek hafta çıkacak olan fevkalâde sayımızı bekleyiniz. Bir çok yenilikler görecek ve beğeneceksiniz.

— Karım da sızmış, acaba o da mı attı!

— Kısmetinde Olanın —

Yazan: Hamdi Naroğlu

UÇTU UÇTU...

Çocukluğumuzda bir uçtu uçtu oyunu vardı. Biri ebe olur, karşısındakileri uçtu uçtu perseneğiyle kandırıp elini havaya kaldırır, uçmasına imkân olmıyan bir şey söylerdi. Dalgınlığına gelip beraber el kaldırdın da o uçamaz şeye uçtu dedin mi, yandın. Ebelik hazırdı.

O dediğim tarihte, yanılmıyorsam, üç tanecik uçan şey vardı; kuş, uçurtma, bir de balon. Geri kalan ne varsa, rahat rahat yerinde otururdu. İnsanlar, şimdiki kadar yaramaz çocuk değillerdi. Onun için, bu üç malûm nesneden gayri neye uçtu çutu dersen ebe oldun gitti idi.

Şimdi neler uçmuyor, Yarabbi! Adamdan tut da adaya kadar!

İşte âkibet, Heligoland adası da uçtu, Teksas şehri de. Onlardan evvel uçan Japon şehirlerini, Bikini tecrübesindeki yüzlerce gemiyi, Unkapanı değirmenini, karaborsaya uçan ithal mallarını, Suriyeye uçan zeytinyağlarını saymağa kalkarsak iş uzar.

Bu uçtu uçtu siyaseti, bir bakıma pek fena da değil. İnsanlar, kıtalarla devletler arasındaki münasebetlerde bir büyük düğümü çözdüler, sanırım. O bakımdan, Heligoland adasının havaya uçurulması, bence, son günlerin en mühim hâdisesidir.

Hani, Milletler Cemiyeti mi, yoksa Güvenlik Konseyi mi, hâsılı bu iki anka kuştan birisi, mütecavizin tarifi diye bir terane tutturmuştu da, galiba, mütecaviz neye derlerin cevabı bir türlü bulunamamış, işin içinden çıkılamamıştı. Şimdi bu suale cevap vermek kolaylaştı. «Mütecaviz, başkasının malına göz dikip havaya uçurtuncaya kadar uğraşana derler.»

Bundan sonra, mütecavizle tecavüze uğrayan arasında şöyle muhavereler geçmesi ihtimali var:

— Bana bak arkadaş, ben senden falan yeri istiyorum. Vermezsen sana harp açarım.

— Vermem. Otur oturduğun yerde.

— Hayır, illâ ki isterim de isterim.

— Havaya uçururum da yine sana vermem.

Verirdin, vermezdin derken bir fitil, bir gümbürtü, koydunsa bul. Ne sana yaradı, ne bana! Tecavüze uğrayan da, mütecaviz de eli böğründe kalacak olduktan sonra, mütecavizliğe kalkışıp elâlemle kötü kişi olmağa ne lüzum var?

Evet, dünya, siyaset denilen kör düğümü — velev ters taraftan bir çare ile — çözmeğe doğru bir adım atıldı gibime geliyor. Ama, iş böyle uçtu uçtu ile biterse, sonu nereye varır? O da ayrı mesele.

YAZ SAATİ:

Şükür yetiştirene! Medeni dünyaya, kolay tarafından bir kere daha ayak uydurduk. Peh, peh, peh!.

Bir türlü yakamızı bırakmıyan kışı, yaz saati denilen ucube ile kışkışladık ama, doğrusunu isterseniz, bu yaz saati, kış saati hikâyesine benim pek aklım ermiyor.

Yalnız benim değil, pek çoğumuzun ermiyor ya, o da başka.

Bahar girerken, saat, yelkovanlarını on ikiden bire doğru dürtüp, kış başlarken tornistan etmenin, el ile tutulur bir faydasını gösterene helâlinden bir aferin vereceğim.

Bu «eski ağıza yeni taam» zaten o kadar az sürüyor ki, tadı damağımızda kalıyor. Ha alıştık, ha alışıyoruz derken, eski hale dönüyoruz.

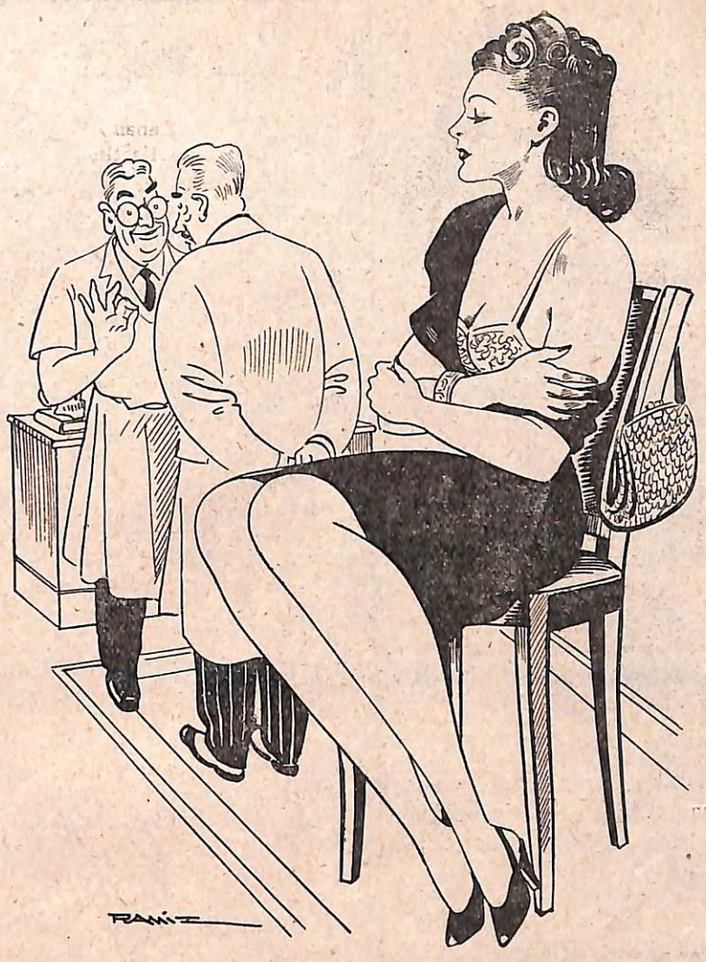

— Karınızın sinirlerini tedavi için benden daha usta bir doktora götürmenizi tavsiye ederim.

— Kimi tavsiye edersiniz, doktorcuğum ?

— Köşe başındaki terzi Marikayı tavsiye ederim, pek ustadır !

Her saat değiştirme mevsiminde olduğu gibi yine başladık:

— Saat kaç yahu? Geç kaldık galiba.

— Sekiz, ama yedi demektir, daha erken.

Peki, madem ki sekiz yedi demektir, yedinin ne günahı var?

Bana «bu köşe yaz köşesi, bu köşe kış köşesi» tekerlemesini hatırlatan şu saat becayişlerinde, hep alaturka saatten alafranga saate geçildiği günler aklıma gelir. Bir de takvim değişikliği.

Saatin alaturkasından vazgeçip alafrangasına başladığımız zaman da:

— Saat kaç?

— On iki.

— Canım, onu sormuyorum, şu bizim saat kaç?

— Ha, bizim saat dört.

— Ha şöyle, namaz vaktimi şaşırıyorum ayol!

Gibi muhaverelere rastlıyorduk. Takvim değişikliği üzerinden bunca yıl geçtiği halde, yine:

— Nisanın on beşi oldu, havalar hâlâ buz. Bu ne biçim bahar kuzum?

— Nisanın on beşi ama, eski Martın sonu demektir. Daha neredeeee!..

Gibi konuşmalara şahit oluyoruz.

Şu ölümlü dünyada, nene gerek alaturka saat, alafranga saat; alaturka takvim, alafranga takvim; yaz saati, kış saati.

Aklın varsa şunu düstur edin: Gün bu gün, saat bu saat, dem bu dem.

— Halk, oturacak bir yer bulmak için sıra olmağa alıştı, bu usul her yerde tatbik edilse..

— Çok iyi olur. Bilhassa herkesin gözü olan makam sandalyelerinde!

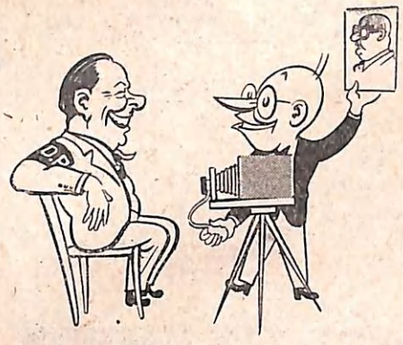

Çömezin Röportajları:

42

Fotoğrafçı olsaydım herkesi nasıl güldürürdüm?!

Çizen: RAMİZ

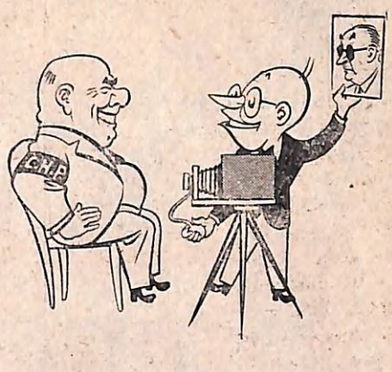

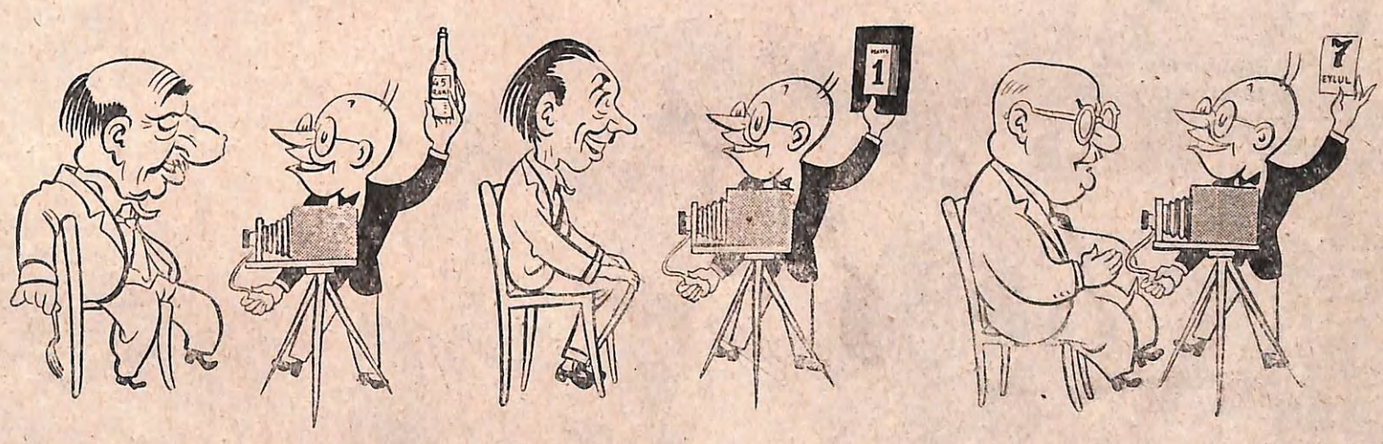

ESKİ NÜKTELER:

Tutulan tavsiye

Şimdiki Dük dö Windsor, gençliğinde hayli müsrifti. Babası Beşinci Jorj'dan aldığı tahsisat, kendisine bir türlü yetişmez, ayın ortasını bulmadan para sıkıntısına düşerdi. Bu hal, babasını çok üzer, etrafındaki adamlara, veliahdi olan oğlunu, tasarrufa alıştırmalarını sık sık rica ederdi.

Bir aralık Bahriye mektebine girmiş olan Dük dö Windsor, gene ayı doldurmadan babasına bir mektup yazdı ve ondan para istedi. Kral, onun bu son arzusunu yerine getirmemeğe karar verdi ve oğluna hitaben bir mektup kaleme aldı. Bu mektupta diyordu ki:

«Çok fazla para sarfediyorsun. Halbuki, bu katiyyen doğru değildir. Kendini idare etmesini bil ve artık bir iş adamı zihniyetiyle hareket et.»

Aradan bir kaç gün geçtikten sonra, babası Dükten şu mektubu aldı:

«Babacığım, sözlerinin çok doğru olduğuna iman ettim ve bir iş adamı zihniyetiyle hareketi, kendime bir vazife bildim. İlk olarak, senin bana yazdığın son mektubu, bir meraklısına yirmi beş bin Sterline sattım!»

Yalancılık

İttihatçıların meşhur sadrazamı Talât Paşa, bir gün makamında otururken, kendisini bir kadının görmek istediğini söylediler. İçeriye giren kadın, ezilip büzülerek:

— Efendim, dedi. Benim kocam, Konya valisi idi. Azlettiniz. Çoluk, çocuk pek dardayız. Cezasını kâfi görünüz de, İzmit valiliğine inha buyurunuz. Aksi takdirde intihar edecek!

Talat Paşa:

— Olur, hanım, dedi. Siz merak etmeyiniz.

Kadın dışarı çıktıktan sonra da, bermutat güldü ve:

— Atlattık!.

Dedi.

Aradan altı ay geçmişti, kendisini gene ayni kadın ziyaret etti:,

— Kocamı, dedi. İzmit valiliğine tayin etmeği vaad buyurmuştunuz. Fakat, yapmadınız. Şimdi İzmir vilâyeti münhal. Lûtfen oraya kayırınız...

Der, demez Talât Paşa köpürdü, hiddetle:

— Be kadın! dedi. Hani ben onu, İzmit valiliğine tayin etmezsem intihar edecekti. Neden sözünü tutmadı. Biz, devrimizde yalancılarla iş birliği edemeyiz!

Hikâye

Onmadık Hacıyı...

Yazan:
ÇALÇENE

Rasim, yirmi yaşında bekâr bir gençti. Kışın oldukça şiddetli bir zatürree geçirmiş, adamakıllı zayıflamıştı. İlkbaharın başlangıcında annesi:

— Bir kaç ay, demişti. Hiç olmazsa sen, Adada otur, biraz kendini toplarsın.

Annesi, kendisiyle beraber Adaya gelemezdi. Çünkü, babasının işi Büyükderedeydi. Sabah akşam Adadan Büyükdereye gidip gelmek kolay bir iş değildi.

Rasim, bu cazip teklife itiraz etmedi:

— Olur, dedi. Yalnız münasip bir ev bulabilsek. Daha doğrusu, bir pansiyon daha çok işime gelir. Hiç olmazsa lokanta lokanta sürtmem, iyi gıda almış olurum.

Ertesi günü ana, oğul Büyükadanın yolunu tuttular. Bir kaç tellâlla konuştular; büyüklü, küçüklü binalardan, villâlardan içeriye girdiler. Nihayet, Nizam caddesinde, küçük, şirin bir evin bir tek odasında karar kıldılar.

Evin sahibi, Aspasya isminde, yirmi beşlik, canlı, neşeli bir kumral güzeliydi. Konuşurken yanağındaki gamzeler bir gül gibi açıyor, gülerken bembeyaz dişleri ve kıpkırmızı küçücük dili görünüyordu. Evliydi; kocası, büyük bir bakkal dükkânını işletiyordu.

Mösyö Yanko da, neşeli, tatlı dilli, güler yüzlü bir adam olmakla beraber, hayli şişmandı. Karısı ne kadar güzelse, kendisi inadına çirkindi. Pos ve kır bıyıkları, üst dudağını örtüyor, küçük bir patlıcanı andıran burnu, daima kırmızı rengini muhafaza ediyordu.

Rasim ertesi günü Adaya, bu ailenin yanına taşındı. Öğle üzeri, bol bir yemek yedi. İki bardak bira içti ve sakız gibi yatak çarşaflı karyolasına girdi, güzel, mesut bir uyku çekti.

★

Aradan bir hafta geçmiş, Rasim, gerek Madam Aspasya, gerekse Mösyö Yanko ile can ciğer olmuştu. Onlar da, bu genç adamdan hoşlanmışlar, âdeta onu, kendi ailelerinden bir fert saymağa başlamışlardı.

Temiz hava, çam kokusu, iyi gıda süratle tesirini göstermiş, Rasimin uçuk rengi kaybolmuş, yanakları dolgunlaşmağa başlamış, eski sıhhatini kazanmıştı.

Mevsimin henüz başlangıcı olduğu için Ada tenhaydı. Rasim, ilk günlerin sevinci geçtikten sonra, âdeta sıkılmağa başladı. İçinden:

— Eğer; Adanın bu hali biraz daha devam ederse, burada kalamıyacağım, yoksa patlıyacağım!.

Diyordu.

Artık tek başına yaptığı gezintilerden de bıkmıştı, canı sokağa çıkmak istemiyor, İstanbuldan getirttiği romanları okuyor, yorulduğu zamanlar, odasına çekiliyor, sırt üstü yatağına uzanıyordu.

Elindeki kitabı fırlatmış, gene böyle yapmıştı. Hafifçe kapısı tıkırdadı. Karyolasında doğrulan Rasim:

— Giriniz!

Diye seslendi.

Gelen Aspasyaydı. Her zamanki gibi gülümsüyor, yanağındaki gamzeler bir gül gibi açıyordu. Kısa eteklerinin altından fildişi renkli güzel bacakları görünüyor, önü oldukça açık entarisinden göğsünün oylukları görünüyordu.

— Sevgilim yaşımı sordu, otuz mu diyeyim, yoksa yirmi beş mi diye şaşırdım.
— Ne dedin?
— On sekiz dedim!

Rasim, bir anda yaylanmış gibi ayağa fırladı. Sanki, bu ana kadar Aspasyanın bu kadar güzel, bu kadar cana yakın olduğunu farkedememişti. O, bir sıra inciyi andıran dişlerini göstere göstere konuştu:

— Rasim bey, hiç dışarı çıkmıyorsunuz. Canınız sıkılmıyor mu?

Rasim, ona kompliman yapmak ihtiyacını duydu:

— Sizin bulunduğunuz evde oturan bir insanın hiç canı sıkılır mı?

Aspasya, gülerek şahadet parmağını salladı:

— Çapkın! dedi. Yaramazlık etmek mi istiyorsun?

Bu sözlerden cesaret alan Rasim, onu belinden kavradı, kendisine doğru çekmek istedi. Fakat Aspasya küçük bir hareketle kendini kurtardı, eliyle bir sus işareti yaptı:

— Deli mi oluyorsun? dedi. Evde hizmetçi olduğunu bilmiyor musun? Sonra kocamın kulağına giderse ikimizi de öldürür!

Rasim, bu sözleri dinleyecek halde değildi:

— Aspasya, diye yalvardı. Seni seviyorum. Acı bana!

Aspasya:

— Olmaz, dedi. Evde insan var.

Yalnız, ümit verici bir halde gülümsedi, yanağındaki gamzeler güller gibi açtı:

— Hepsinin sırası var! dedi. Nasıl derler siga siga!.

★

O günden beri, Rasimin bütün can sıkıntıları kaybolmuştu. Fırsat bulur bulmaz Aspasyaya. kendisine olan derin aşkını anlatıyor, baş başa bir an geçirmek için yalvarıyor, fakat her seferinde de Aspasyadan ayni cevabı alıyordu:

— Hepsinin sırası var, siga siga!

Rasim, Aspasyanın etrafında pervaneler gibi dönüyor, onu tenha bir köşede görür görmez hemen sıkıştırıyor, bir alevi andıran dudaklarını, duraklarının arasına alıyor, fakat Aspasya, hemen elinden kurtuluyor:

— Deli mi oluyorsun? dedi. Ev-

ruyordu. Biraz dikkatli ol. Evde hizmetçi var. Rezil olurum. Sonra ismim çıkar.

Bir gün Rasim, onu gene tek başına mutfakta yakalamış:

— Doğru söyle Aspasya! diye inlemişti. Beni sevmiyor, benden hoşlanmıyor musun?

Aspasya, derin mânalı gözlerini onun gözlerine dikmiş:

— Her şey karşılıklı olur, demişti. Hiç ben seni sevmez olur muyum?

Sonra, keskin bir hareketle Rasimin başını kendisine çekmiş, hırstan titriyen dudaklariyle onun dudaklarını öpmüş, Rasimin ileriye gitmesine meydan vermeden:

— Ama, beklemeli, demişti. Hepsinin sırası var. Siga, siga!

Bir sabah erkenden, Aspasya Rasimin odasına kendi eliyle kahvaltısını getirdi. Gözleri parıl parıl parlıyordu. Her halinden mühim bir şey söyliyeceği anlaşılıyordu. Kapıyı kapadı, kahvaltı tepsisini masanın üzerine bıraktı. Sonra, Rasimin kulağına eğildi:

— Kocam, dedi. Bu akşamki vapurla mal almak için Yalovaya gidecek ve geceyi orada geçirecek. Biliyorsun, bizim hizmetçi de, akşamları evine gider. Bu akşam seninle baş başayız.

Rasim, sevincinden âdeta zıplıyacaktı. Onu kolları arasına almak istedi; Aspasya, onu göğsünden itti:

— Yok, dedi. Yaramazlık yok. Akşamı bekle.

Sonra gülümsedi, yanağındaki gamzeler bir gül gibi açtı, derin mânalı gözlerini kırpıştırdı:

— Ben, sana demedim miydi, dedi. Hepsinin sırası var, siga, siga.

Rasim, heyecanından kahvaltısını bitiremedi. Hemen sokağa fırladı.

Saatler uzadıkça uzuyor, değil akşam, öğle bile olmuyordu. Bir aralık saatine baktı: On iki. Öğle yemeğine eve gitmeliydi. Kalbi çarpa çarpa yolları geçti. Köşeyi döner dönmez annesiyle karşılaştı. O, gülümsüyor:

— Neredeydin Rasim? diyordu. Tam iki saattir evde seni bekliyordum. Şimdi aramağa çıkıyordum. Seni öyle göreceğim geldi ki.. Artık tahammül edemedim. Babana: «Ben, bugün Adaya gidiyorum, akşama da orada kalırım!» dedim.

Sonra şaşkın şaşkın yüzüne bakan Rasime:

— Gel bakayım, dedi.. Maşallah toplanmışsın. Bu akşam seninle tatlı tatlı, baş başa bir yemek yeriz. Geçerken, Mösyö Yankoya da uğramıştım. Bana: «Tam zamanında gelmişsiniz, dedi. Ben bu akşam Yalovaya gidiyorum. Benim yatağımda rahat rahat uyursunuz!»

Karşılıklı muhabbet

Otobüsten inmişlerdi. Rebeka kocasına:

— Yordun mu, Salamon? dedi. Biletçi sana, sanki bilet almamışsın gibi nasin bakıyordu?

Salamon güldü:

— Sen de beni yormedin mi? Bilet almış yibi nasin bakiyordum?

Kazak

Öğretmen Adem Nezihi, çoktanberi görmediği bir arkadaşını ziyarete gitmişti. Koltuklara yan gelmişler, cıgaralarını tellendirmişlerdi. Arkadaşı, yavaş bir sesle, kendi aile hayatından bahsediyordu:

— Tasavvur edemezsin kardeşim, diyordu. Karım ne uysal, ne uysal. Yüzüne şöyle bir sert baktım mı, neredeyse korkusundan dudağı çatlıyacak. Bana, hitap ederken, güzelimden, balımdan başka hiç bir kelime kullanamıyor..

Bu sırada kapı, birdenbire açıldı. İçeriye arkadaşının karısı girdi, tatlı bir sesle kocasına hitap etti:

— Karısının ballı, güzel kocası, acaba ne zaman gelecek de, bulaşıkları yıkayacak?!.

Bize gelmez!

Kadın kocasının boynuna sarıldı:

— Yeni çıkan gürültüsüz otomobilleri gördün mü, şekerim? Onlardan...

Kocası hemen onun sözünü kesti:

— Gürültüsüz olduklarına göre her halde onlar bekârlar içindir, karıcığım, dedi. Bize yaramaz.

Anlaşma

Hanım, eve yeni bir hizmetçi almıştı:

— Bana bak, Ayşe, dedi. Ben çok lâkırdı konuşmasını sevmem. Parmağımı salladığım zaman, «gel» demektir, hemen koşar gelirsin anladın mı?

Kız cevap verdi:

— Anladım, efendim. Ben de fazla lâkırdı sevmem, siz de başımı kaldırdığım zaman anlayınız ki: «gelmem!» demek istiyorum.

Mükemmel

Gazeteci arkadaşımız Mecdi Sayan evli bir arkadaşına rastgeldi, selâmlaştılar, beraber yürümeğe başladılar.

Bir aralık Mecdi:

— Ha, dedi. Sana, dün de rastgelmiştim. Karınla beraberdin. Her halde çarşıya gidiyordunuz. Nasıl bâri, alış veriş iyi geçti mi?

Arkadaşı memnun, mesut gülümsedi:

— Harikulâde kardeşim, dedi. Harikulâde. Hangi dükkâna girdiysek, karım hiç bir şeyi beğenmedi!

Mecburiyet

Üstat Faruk Nafizi yaşlı ve çok zengin bekâr bir ahbabı Taksim gazinosuna davet etmişti. Adam, dehşetli hovardalık ediyor, Tekelde yedi liraya satılan ve yalnız hastalara verildiği iddia edilen, Taksim gazinosunda ise yüz liraya patlatılan kordonlu şampanyaları açtırıyordu.

Kafalar, adamakıllı tütsülendikten sonra:

— Farukcuğum, dedi yirmi sene evvel benimle düşüp kalkan ve sonraları kadrimi, kıymetimi bilmiyerek beni terkeden ne kadar kadın varsa, nâdim oluyorlar ve bana dönüyorlar.

Faruk Nafiz şampanya kadehinden bir yudum çekti:

— Bundan tabii ne olabilir? dedi. Aradan geçen bu yirmi seneler zarfında o kadınlar ihtiyarlıyorlar, kimse yüzlerine bakmıyor, onlar da mecburen sana dönüyorlar!

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

BAHAR SAYIMIZ
GELECEK HAFTA

MİZAH Mayısın ilk günü, Bahar Bayramı için bir fevkalâde sayı hazırlıyor. Bahar Bayramının güzel kokulu, bin bir renkli çiçekleri arasına nadide bir buket gibi karışacak olan mecmuamız sevgili okuyucularımızın daima artan büyük teveccühlerine naçiz bir mukabele olarak fazla fedakârlıklarla memleketin en çok sevilen kalemlerini ve fırçalarını bir araya toplamıştır.

Türk mizah sanatının yegâne örneği olan mecmuamızın bundan evvel çıkarttığı fevkalâde sayılar gibi Bahar sayımızın da okuyucularımız tarafından kapışılacağı muhakkaktır.

Çok renkli tablolar, Bahara ait nefis karikatürler ve yazılarla bir albüm nefasetinde çıkacaktır.

Ayrıca, ummadığımız sürprizlerle karşılaşacak, kalem ve fırçanın nelere kadir olduğunu görecek, hiç şüphesiz bu sayımızla bizi biraz daha tekamül ettiğimiz için tebrik edeceksiniz.

MİZAH

Türk edebiyatında, neşesi ve tenkidiyle yer tutmak için elinden gelen her şeyi yapacak ve bu fevkalâde sayısiyle yeni bir devreye girmiş olacaktır.

Taşra bayilerimizin daha evvelden fazla siparişlerini bildirmelerini rica ederiz.

TOMBUL TEYZE

Tombul Teyze marul mevsiminde:

Tombul Teyze — Bari iyisini seçtin mi?
Sıska Dayı — Aman karıcığım, göbeklileri seçmek için benden usta kim var?!

T.T POSTASI

Yurdun dört tarafındaki sevgili okuyucularımdan beni davet eden mektuplar hattâ telgraflar almaktayım. Vesaitin az bulunduğu bu sıkıntılı günlerde benim oralara gitmem biraz güç olduğundan Hıdırelleze isabet eden fevkalâde Bahar sayımızda ben kendim bir ziyafet hazırlayıp dostlarımı davet etmeği ve hep birlikte neşeli bir gün geçirmemizi münasip gördüm. Rica ederim ahbaplarınıza da haber veriniz. Bahar sayımızdaki ziyafete buyursunlar..

TOMBUL TEYZE